

سلام به فاتحان لوسیل

نفرین مدافعین عنوان قهرمانی در تاریخ جام جهانی، سال هاست گریبانگیر تیم‌های بزرگی شده که به عنوان قهرمان دوره گذشته یا به جام جهانی می‌گذارند و به عنوان یک مدعی در ابتدای جام شناخته می‌شوند اما در طول جام بعدی، رمق و کیفیت جام گذشته را ندارند. آخرین بار در سال‌های ۱۹۳۴ و ۱۹۳۸، ایتالیا موفق به دفاع از عنوان قهرمانی خود در جام جهانی شد و در سال‌های پس از جنگ جهانی دوم، هیچ تیمی نتوانسته عنوان خود را در قهرمانی جام جهانی تکرار کند. در قرن ۲۱ تنها قهرمانی که موفق به حضور در جمع ۴ تیم برتر دوره بعدی شده، فرانسه ۲۰۲۲ بوده که مقابل آرژانتین در فینال دوره گذشته جام متحمل شکست شد و تیم‌هایی چون فرانسه ۲۰۰۲، ایتالیای ۲۰۱۰، اسپانیای ۲۰۱۴ و آلمان ۲۰۱۸ حتی موفق به عبور از مرحله گروهی به عنوان مدافع عنوان قهرمانی نیز نشدند؛ طلسمی که حالا سایه‌اش روی سر قهرمان دراماتیک دوره گذشته یعنی آرژانتین سنگینی می‌کند و آلبی سلسته، رازی ثبت چهارمین قهرمانی خود در جام جهانی پا به آمریکا، کانادا و مکزیک خواهد گذاشت.

نحوه صعود چگونه بود؟

مدت‌هاست که قانون حضور تضمین شده قهرمان دوره گذشته در دوره بعدی جام جهانی وجود ندارد اما در این مدت هیچ یک از قهرمان‌های تاریخ جام جهانی کار دشواری برای صعود به دوره بعدی رقابت‌ها نداشته‌اند و آرژانتین نیز از این قاعده مستثنی نبود. در طول ۱۸ بازی مرحله مقدماتی جام جهانی در منطقه آمریکای جنوبی، تیم ملی آرژانتین تنها چهار شکست را تجربه کرد که دو باخت از این چهار باخت، در زمانی رقم خورد که لیونل مسی در ترکیب آرژانتین حضور نداشت. هر چند شکست در طول مرحله مقدماتی مقابل کلمبیا، روند بردهای متوالی آرژانتین از زمان جام جهانی ۲۰۲۲ را قطع کرد. در نهایت آرژانتین با ۹ اختلاف امتیاز نسبت به اکوادور رده دوم و با تفاضل مثبت ۱۱، به راحتی و قاطعیت توانست به عنوان صدرنشین راهی جام جهانی شود و کار سختی برای این دستاورد نداشت.

از کمپس تادون دیگو و لئو

قهرمانی جام جهانی ۲۰۲۲ چهره تیم ملی آرژانتین را به عنوان یکی از بهترین تیم‌های ملی تاریخ فوتبال جهان تغییر داد. با وجود دو ستاره روی لوگوی تیم ملی آرژانتین، ناگامی‌های متوالی در سال‌های اخیر به ویژه در دوران لیونل مسی، چهره‌ای باکام از آرژانتین در رسانه‌های بین‌المللی و ورزشی ساخته بود اما همه این تصاویر، با موفقیت‌های سریالی تیم در دوران لیونل اسکالونی تغییر کرد. دو قهرمانی کوپا آمریکا و فتح جام جهانی ۲۰۲۲ در قطر به شکلی دراماتیک در یکی از زیباترین بازی‌های تاریخ فوتبال مقابل فرانسه، جایگاه مسی را در تاریخ تیم ملی آرژانتین به عنوان یک فاتح مستحکم کرد تا او در کنار ماریو کمپس ۱۹۷۸ و دیگو مارادونا ۱۹۸۶، معبود فوتبال دوستان آرژانتینی باشد که برای فتح جام جهانی، هر کاری می‌کنند. با ششمین و احتمالاً آخرین جام جهانی مسی، انگیزه آرژانتین برای فتح جهان همچنان پابرجاست و باید دید جام در سرزمین مارادونا می‌ماند یا خیر.

مدل بازی آرژانتین چگونه خواهد بود؟

اسکالونی را می‌توان هر چیزی به جز یک تاکتیسین نامید. سرمربی آرژانتینی‌ها در طول سال‌هایی که سرمربی تیم ملی کشورش بوده، از تاکتیک‌ها و مدل‌های مختلفی برای بازی در آرژانتین استفاده کرده و بیش از هر چیز روی خلاقیت و کیفیت مسی، مدافعین قدرتمند در خط دفاعی چهار نفره و هافبک‌های جنگنده در میانه میدان حساب باز کرده و هافبک‌هایی مانند الکسیس مک‌آلیستر و انزو فرنانز که به آرژانتین در زمان حمله و مالکیت توپ نیز گزینه‌های مختلفی می‌دهند. آرژانتین اسکالونی در واقع در زمین دو چهره دارد؛ یک چهره در زمان حضور مسی که همه چیز به او ختم می‌شود و یک چهره بدون حضور مسی که بیشتر از دیگر نسخه تیم او مستقیم و تهاجمی است؛ هرچند که آرژانتین با هر دو چهره اسکالونی توانسته به پیروزی و موفقیت دست پیدا کند.

آیا ترکیب آرژانتین در حد قهرمانی است؟

با وجود اینکه نمی‌توان آرژانتین را از زمره مدعیان جام خارج کرد اما شرایط بازیکنان این تیم در این دوره، کمی هواداران را نگران می‌کند. از زمان جام جهانی قبل به جز فرانکو ماستانتونو ژنرال مادرید، بازیکن جوان دیگری به ترکیب تیم ملی اضافه نشده و در قهرمان هیچ یک از لیگ‌های انگلیس، اسپانیا، آلمان و فرانسه اثری از بازیکنان آرژانتینی دیده نمی‌شود و در مقایسه با سایر مدعیان، شاید اسکالونی ترکیب چندان قدرتمندی نداشته باشد.

Group J

آرژانتین

نوزدهمین حضور در جام جهانی

سرمربی: لیونل اسکالونی (آرژانتین)

کاپیتان: لیونل مسی

بهترین عملکرد: قهرمانی (۱۹۷۸، ۱۹۸۶ و ۲۰۲۲)

رتبه در رده‌بندی فیفا: ۳

ستارگان: لیونل مسی (اینترمیامی)، خولیان الوارز (اتلتیکو مادرید) و لائوتارو مارتینز (اینتر)

بزرگ‌ترین بازی‌ها:
چهارشنبه ۲۷ خرداد: آرژانتین - الجزایر ۴:۰
دوشنبه ۱ تیر: آرژانتین - اتریش ۲:۰
یکشنبه ۷ تیر: اردن - آرژانتین ۵:۰

معرفی تیم‌های حاضر در جام جهانی

فرهنگ، استعداد و روحیه مردم آرژانتین ایجاد کرده است.

استادیوم‌هایی که می‌لرزند

یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های فوتبال آرژانتین، فرهنگ هواداری آن است. استادیوم‌ها در این کشور فقط محل برگزاری مسابقه نیستند؛ آنها صحنه نمایش شور اجتماعی و هویت جمعی‌اند. هواداران با طبل، ترومپت، پرچم و آواز، فضایی خلق می‌کنند که در کمتر کشوری دیده می‌شود.

شعار معروف «واموس، واموس آرختینیا» به بخشی از فرهنگ عمومی مردم تبدیل شده و در زمان مسابقات تیم ملی، خیابان‌ها تقریباً خالی می‌شوند. در جام‌های جهانی، زندگی روزمره مردم متوقف می‌شود تا همه مسابقات را دنبال کنند.

گروه‌های هواداری موسوم به «بارا باروا» نیز نقش مهمی در فضای استادیوم‌ها دارند. این گروه‌ها با سرودها و نمایش‌های هماهنگ، انرژی فوق‌العاده‌ای به ورزشگاه‌ها می‌دهند؛ هرچند گاهی رفتارهای خشونت‌آمیز آنها نیز در سراسر جام دیده شده است.

فراتر از فوتبال مردان

موفقیت فوتبال آرژانتین تنها به بخش مردان محدود نمی‌شود. فوتبال زنان در این کشور از سال ۱۹۹۱ دارای لیگ رسمی شده و تیم ملی زنان نیز در سال‌های اخیر پیشرفت قابل توجهی داشته است. همچنین آرژانتین در فوتسال و فوتبال ساحلی نیز جزو قدرت‌های جهان به شمار می‌رود. تیم فوتسال این کشور قهرمان جهان شده و در رقابت‌های مختلف بین‌المللی افتخارات متعددی کسب کرده است. حتی در فوتبال نابینایان نیز آرژانتین یکی از قدرت‌های برتر جهان محسوب می‌شود.

زبان مشترک آرژانتینی‌ها

در دوران مارادونا تا عصر مسی، فوتبال بارها مردم آرژانتین را در سخت‌ترین شرایط اقتصادی و سیاسی کنار هم قرار داده است. امروز پیراهن سفید و آبی آرژانتین در سراسر جهان نماد خلاقیت، شورش و زیبایی فوتبال است. کشوری که توانست از دل خیابان‌ها و محله‌های فقیر، اسطوره‌هایی بسازد که تاریخ فوتبال را تغییر دادند و ثابت کند فوتبال در آرژانتین فقط

عصر مسی و بازگشت به قله جهان

پس از سال‌ها انتظار، نسل جدید فوتبال آرژانتین با رهبری لیونل مسی دوباره این کشور را به اوج رساند. نایف‌های که در روسایر متولد شد و در بارسلونا به یکی از بزرگ‌ترین بازیکنان تاریخ فوتبال تبدیل شد.

مسی سال‌ها تحت فشار مقایسه با مارادونا قرار داشت، اما قهرمانی در جام جهانی ۲۰۲۲ قطر جایگاه او را در تاریخ فوتبال آرژانتین تثبیت کرد. آرژانتین پس از فینالی فراموش‌نشده برابر فرانسه، سومین جام جهانی خود را به دست آورد و میلیون‌ها نفر در خیابان‌ها جشن گرفتند.

اوبالدو فیول، دروازه‌بان قهرمان جهان در ۱۹۷۸، درباره مارادونا و مسی گفته بود این دو «از سیاره‌های دیگر آمده‌اند، او معتقد است گذر زمان باعث می‌شود ارزش و عظمت این اسطوره‌ها بیش از پیش درک شود.

امروز مسی نه تنها یک ستاره ورزشی، بلکه سفیر فرهنگی آرژانتین در جهان به شمار می‌رود. محبوبیت جهانی او تصویری مثبت از

آخرین رقص پادشاه

در کنار کریستیانو رونالدو، لوکا مودریچ و کیلمرو اوچوا، لیونل مسی تنها بازمانده جام جهانی ۲۰۰۶ در این دوره رقابت‌ها پس از ۲۰ سال خواهد بود. پس از ناگامی در سه فینال پیاپی جام جهانی ۲۰۱۴ و کوپا آمریکا ۲۰۱۵ و ۲۰۱۶، بسیاری تصور می‌کردند که دوران ملی لیونل مسی به پایان رسیده اما رستاخیز او در دهه چهارم زندگی نایف‌ها تکرارنشده دنیای فوتبال، داستان‌های خارق‌العاده‌ای را در تاریخ جام از جام جهانی ۲۰۲۲ و قهرمانی در قطر از جاه‌طلبی برای حضور در جام جهانی دست بکشد اما انگار ششمین حضور در جام جهانی، آخرین رقص پادشاه آرژانتینی در این جام خواهد بود؛ نمایشی که آرژانتینی‌ها به دنبال لذت بردن از لحظه به لحظه آن در این دوره از رقابت‌ها خواهند بود؛ سوای اینکه این نمایش نهایی، چه نتیجه‌ای برای آنها به همراه داشته باشد.

آرامش اسکالونی در دل فوتبال

در فینال جام جهانی ۲۰۲۲ اقتدر حواس‌ها به درخشش مسی و فتح جام جهانی توسط او بود که کمتر کسی به رفتارهای خاص لیونل اسکالونی سرمربی تیم توجه کرد؛ به ویژه زمانی که وی در زمان ضربات پنالتی و در لحظاتی که نفس‌های میلیون‌ها نفر در سرتاسر دنیا در سینه حبس شده بود، با آرامش بازی را دنبال می‌کرد و گویی از شدت هیجان و استرس، نسبت به محیط اطراف خود بی‌حس شده بود. آرامشی که اسکالونی در دل هیاهوی فینال تاریخی لوسیل داشت، نمادی از آرامشی بود که او به تیم کاملاً بهم ریخته و ناامید آرژانتین از زمان حضورش روی نیمکت تیم ملی در سال ۲۰۱۸ تزریق کرد. او توانست بدون پیچیدگی‌های تاکتیکی، بازیکنان مستعد و جوان آرژانتین را اطراف لیونل مسی به بهترین شکل مستقر کند و همین سیستم آرژانتین که مبتنی بر فضای مثبت رختکن و تاکتیک‌های ساده بر پایه توانایی رهبری مسی بود، دو قهرمانی کوپا آمریکا و فتح جام جهانی را برای لیونل اسکالونی رقم زد؛ سرمربی‌ای که در دوران بازی چندان مشهور نبود اما حالا می‌خواهد نخستین فاتح دو جام جهانی در قرن ۲۱ به عنوان سرمربی باشد.

از محله‌های بوئنوس آیرس تا فتح جهان با مارادونا و مسی

سرزمین خدایان فوتبال

ورزش میان مردم محلی محبوب شد. در سال ۱۸۶۷ نخستین مسابقه رسمی فوتبال در آرژانتین برگزار شد و کمی بعد باشگاه «بوئنوس آیرس فوتبال کلاب» شکل گرفت. ۱۸۹۳، این کشور را به یکی از قدیمی‌ترین تأسیس قدراسیون فوتبال آرژانتین در سال ۱۹۲۳، این کشور را به یکی از قدیمی‌ترین قدرت‌های فوتبالی جهان تبدیل کرد. لیگ فوتبال آرژانتین نیز از قدیمی‌ترین لیگ‌های رسمی دنیا محسوب می‌شود و تنها چند کشور اروپایی قدمتی بیشتر از آن دارند. در آغاز، فوتبال بیشتر در اختیار مهاجران بریتانیایی بود، اما با ورود مهاجران ایتالیایی و اسپانیایی، این ورزش به بخشی از فرهنگ عمومی جامعه تبدیل شد. خیلی زود فوتبال از زمین‌های اختصاصی مدارس انگلیسی فراتر رفت و به خیابان‌ها، محله‌ها و طبقات مختلف اجتماعی رسید.

فوتبال و سیاست

در آرژانتین فوتبال همواره با سیاست و هویت ملی گره خورده است. دولت‌ها بارها از محبوبیت فوتبال برای ایجاد وحدت ملی استفاده کرده‌اند. در دوران حکومت خوان پرون، فوتبال ابزاری برای تقویت حس ملی‌گرایی و پیوند میان طبقات مختلف جامعه بود. این رابطه در جام جهانی ۱۹۷۸ به اوج خود رسید؛

شکل‌گیری سبک خاص فوتبال آرژانتین

آرژانتینی‌ها خیلی زود فوتبال را از شکل سنتی انگلیسی آن خارج کردند و سبک مخصوص خود را ساختند؛ سبکی مبتنی بر تکنیک، دریبل، خلاقیت و بازی کوتاه که بعدها با نام لا نوسترا شناخته شد. این سبک نه تنها هویت فوتبال آرژانتین را ساخت، بلکه بر فوتبال جهان

فرخ حسایی، فوتبال در آرژانتین تنها یک ورزش نیست، بخشی از هویت ملی، فرهنگ عمومی و حتی حافظه تاریخی مردم این کشور به شمار می‌رود. کمتر کشوری در جهان را می‌توان یافت که فوتبال تا این اندازه در تار و پود زندگی روزمره‌اش نفوذ کرده باشد. از زمین‌های خاکی محله‌های فقیرنشین بوئنوس آیرس تا استادیوم‌های عظیم و پرهایو، فوتبال برای آرژانتینی‌ها زبان مشترک احساسات، غرور و اتحاد است.

امروز بیش از ۹۰ درصد مردم آرژانتین خود را هوادار یک باشگاه فوتبال می‌دانند و میلیون‌ها نفر به صورت حرفه‌ای یا آماتور این ورزش را دنبال می‌کنند. فوتبال در این کشور نه فقط یک سرگرمی، بلکه نمادی از مقاومت، خلاقیت و شخصیت ملی است؛ فرهنگی که نام‌هایی چون دیگو مارادونا و لیونل مسی را به اسطوره‌هایی جهانی تبدیل کرده است.

ورود فوتبال با کشتی‌های بریتانیایی

فوتبال در نیمه دوم قرن نوزدهم توسط مهاجران بریتانیایی وارد آرژانتین شد. کارگران و مدیران شرکت‌های راه‌آهن انگلیسی که در بوئنوس آیرس فعالیت می‌کردند، مسابقات فوتبال را برگزار کردند و به تدریج این

سرزمین نقره‌ای که نقره ندارد!

کشور مسی و مارادونا

محمدرضا رحیم پورا وقتی تیم ملی آرژانتین با پیراهن زاره آبی و سفید پا به زمین می‌گذارد، جهان میراث‌داران لیونل مسی و قهرمان جام جهانی ۲۰۲۲ را تماشا می‌کند اما «آلبی سلسته» فقط یک تیم فوتبال نیست؛ خلاصه‌ای است از کشوری پنهان در جنوبی‌ترین نقطه قاره آمریکا؛ سرزمینی که از بامایش تا پاتاگونیا، از تانگو تا ادبیات و از بحران‌های اقتصادی تا شور زندگی، هویتی منحصر به فرد ساخته است. آرژانتین با مساحت ۲.۷ میلیون کیلومتر مربع، هشتمین کشور بزرگ جهان به شمار می‌رود. نام این کشور از واژه لاتین «آرژانوم» به معنای نقره گرفته شده، هرچند ذخایر نقره چندان ندارد. در عوض، طبیعتی کم‌نظیر دارد؛ از دشت‌های بی‌انتها و حاصلخیز آمپاس گرفته تا رشته‌کوه آند با قله آکونکوا، بلندترین قله خارج از هیمالیا. آبشارهای باشکوه نیکواسو و یخچال‌های طبیعی پرینو مورنو در پاتاگونیا نیز از مهم‌ترین جاذبه‌های طبیعی این کشور هستند.

جامه آرژانتین ترکیبی از مهاجران اسپانیایی و ایتالیایی، همراه با اقوام آلمانی، یهودی، عرب و بومیانی چون ماپوچه است. همین تنوع قومی، فرهنگی و نژادی خلق کرده؛ فرهنگی که در آن زبان اسپانیایی، غذاهای ایتالیایی و ریشه‌های بومی درهم تنیده‌اند.

تانگو؛ رقص زخم‌ها و دل‌تنگی‌ها

اگر قرار باشد تنها یک نماد فرهنگی برای آرژانتین انتخاب شود، بدون تردید تانگو است. موسیقی‌ای که در اواخر قرن نوزدهم، در محله‌های فقیرنشین بوئنوس آیرس میان مهاجران و ملوانان شکل گرفت. یونسکو در سال ۲۰۰۹ تانگو را در فهرست میراث فرهنگی ناملموس جهان ثبت کرد. آستور پیاتزولا، آهنگساز بزرگ آرژانتینی نیز با تلفیق تانگو، جاز و موسیقی کلاسیک، سبک «تانگوی نو» را به جهان معرفی کرد. امروز، هر سال در ماه اوت، خیابان‌های بوئنوس آیرس میزبان هزاران هنرمند از سراسر جهان در فستیوال جهانی تانگو می‌شود.

ادبیات؛ از بورخس تا کورتاسار

آرژانتین سرزمین نویسندگان بزرگ آمریکای لاتین است. خورخه لوئیس بورخس با داستان‌های فلسفی و پیچیده‌ای چون «باغ گذرگاه‌های هزارپنج»، به یکی از تأثیرگذارترین نویسندگان قرن بیستم تبدیل شد. خولیو کورتاسار نیز با رمان «لی لی بازی» و داستان‌های سوررئال، جایگاه ویژه‌ای در ادبیات مدرن دارد. آدولفو بیوی کاسارس هم با رمان «ابداع مورل» از چهره‌های شاخص ادبیات خیال‌پردازانه به شمار می‌رود. در شعر، آلفونسینا استورنی و الخاندرا پیرازنیک، صدای رنج، تنهایی و جهان‌زانه را به ادبیات آرژانتین آوردند. در عرصه طنز و کمیک نیز کینو با خلق شخصیت «مافالدا»، دخترکی غده‌مند و عدالتخواه، ملبورن‌ها مخاطب در سراسر جهان پیدا کرد.

فوتبال؛ جریان زندگی در رگ‌ها در آرژانتین فوتبال فقط یک ورزش نیست؛ بخشی از هویت ملی است. از کوه‌های فقیرنشین بوئنوس آیرس تا حیاط مدارس، فوتبال همه‌جا حضور دارد. جهان دیوگو مارادونا لیونل مسی را می‌شناسد، اما پشت این ستاره‌ها، هزاران باشگاه و میلیون‌ها عاشق فوتبال قرار دارند. سوپرکلاسیکو میان ریورپلاته و بوکا جونیورز، یکی از پرشورترین و تماشایی‌ترین دربی‌های جهان است. قهرمانی آرژانتین در جام جهانی ۲۰۲۲ قطر نیز پس از ۳۶ سال انتظار، موجی از شادی و اشک در خیابان‌های کشور به راه انداخت؛ لحظه‌ای که برای بسیاری از مردم، بحران اقتصادی و تورم را برای مدتی به فراموشی سپرد. در آرژانتین، فوتبال فقط سرگرمی نیست؛ پناهگاهی برای رویاهاست. دهه بعد که بازی آرژانتین را تماشا کردید، میان پاس‌های کوتاه و دریبل‌های تماشایی، صدای بانودنون‌های تانگو را هم بشنوید؛ گویی هر حرکت بازیکنان، ورقی از ادبیات بورخس را ورق می‌زند. آلبی سلسته یعنی ملتی که با همه بحران‌ها کنار می‌آید، اما در زمین فوتبال، هنوز هم رویا می‌یافت.